

ПРИРОДА КОМУНІКАТИВНОГО МОВЧАННЯ

Шевкунова В. Б., студ. ПР-63

Важко знайти більш складну когнітивно-моторну діяльність, ніж мовлення. Кожна людина має свій стиль говоріння. Хтось володіє мовою вміло та в змозі висловити свої думки соковито, хтось запинається щоразу, і засмічує свою мову конструкціями «отже, розумієте, you know, sort of,», або «еє, ну, ehm, er, mm», що забруднює та спотворює саму ідею мовця, та відлякує слухачів. Але не менш цікавим та специфічним є не саме мовлення, а мовчання людини.

Людина неодмінно звертається до невербальної комунікації, адже потік її мови переривається паузами, членуванням речень та словосполучень. Паузи разом з іншими просодичними засобами беруть участь у передачі синтаксичних і змістових кореляцій, досить часто паузи виступають засобами змісторозрізнення.

Невербаліка здатна витіснити вербальне спілкування. Свідоме мовчання є запланованим засобом спілкування, волюнтативним вчинком. Невербальні засоби комунікації обіймають усмішку, сміх, характер дихання, міміку, дотики, запахи, зміну кольору шкіри, нервозність, жести, паузи, інформації, що поступає різними каналами, також малюнки у текстах, креслення, шрифти, графічні знаки, що є об'єктом вивчення паралінгвістики, теорії мовлення, дискурсу тощо.

Мовчання є комунікативною дією, що має знаковий характер. Мовчання в побутовому розумінні – це знак згоди, напр.: Silence is a sign of consent. Мовчання – це також і знак уваги, ввічливості, поваги, вагання, можливість помилкового тлумачення мовчання як знаку згоди.

Базовими номінаціями силенціального компонента в англomовному художньому дискурсі є лексеми silence, pause. Феномен мовчання – це комунікативний акт, що включає паузу як просодичну складову.

Необхідність правильного інтонаційного членування мовленнєвого тексту, у тому числі засобами паузації, цілком очевидна. Саме паузи дозволяють здійснювати ментальні маніпуляції з потоком інформації.

Наук. керівник - Швачко С. О., д. філол. н., проф.